

Julia Justiss

Metsik hing... vangistatud süda

*Taltsutamatu
pärijanna*

1. peatükk

Ulguv tuul lükkas ta tokerdunud mustad juuksed silmadele ning merigi peksles ja vahutas kivil ja seljataga. Mõlemaid eirates oli Helena Lambarthe pilk sisemaa poole kaljutagusele väljale pööratud, kus kaks töömeest visalt kivisesse pinnasesse auku kaevasid.

Haud oli peaaegu valmis.

Rõõmujoovastusest sööstis ta hing kõrgustesse nagu tuulehoost haaratud kajakas. Ta kurgust vallandus juubeldav naerulagin, kui ta viimaks ometi juhtunut uskuda suutis.

Isa oli tõepoolest surnud. Ja tema oli vaba.

Kuigi Helena teadis, et iga heli, mis ta kuuldavale toob, peaks murdlainete ja kisendavate merelindude kakofoonias kaotsi minema, katkestas siiski üks hauakaevajatest hetkeks töö, et ringi vaadata. Kui ta oma käe osutamiseks üles tõstis, nägi teinegi mees tüdrukut. Üle ta näo libises kartusevari, ta tegi ristimärgi ja suunas pilguga kaaslast taas labidat haarama. Hetk hiljem jätkasid mõlemad mehed tööd juba tunduvalt hoogsamas tempos.

TALTSUTAMATU PÄRIJANNA

Kas nad pidasid teda kummituseks, mõtiskles Helena muia-tes. Või meenus ta neile tollest süngest hommikust üheksa aasta eest, kui tal Lambarthi lossist põgeneda õnnestus ja ta külla pages, et ta abipalvetele kurdid külaelanikud vaid kiiresti „vaese hullu tüdruku” isa juurde tagasi toimetada saaksid.

Hetkeks ujutas mälestus ta üle: seistes paljajalu ja nuuksudes pealtvaatajate keskel, kes pominal ta rebenenud riideid, määrdu- nud nägu ja sassis juukseid uudistasid.

„Nii väike tüdrukuke...”

„Isa tal räägib, et mõistus on täielikult kadunud...”

„Kõik ta ema süü, et niimoodi jalga lasi...”

Helena huuled kõverdusid, kui teda läbistas juba tuttav raevu- hoog.

Isa valed ei hoia teda enam kauem vangis. Juba täna lahkub ta sellest neetud kohast ja otsib üles ema, kelle kõrvalt ta just siis ära rebiti, kui nad isa maadelt lahkumas olid. Ema, kes – Helena uskus seda kogu südamest – ei olnud iialgi lakanud teda armasta- mast.

Liikumine eemal tõi ta tähelepanu tagasi olevikku. Hauakae- vajad seisid, labidad käes, kui matuserongkäik mööda kitsast teed lossist väikese surnuaia poole hakkas liikuma. Surnuaia ristid ja lagedad tuulest räsitud kalmud mõjusid mahajäetult, kui välja arvata see uus hauakoht ja veel üks värske kalm otse roostes surnuaiavärava ees.

Valusööst läbistas Helena rinda, kui ta pilk peatus veel tasanda- mata kalmukääpal surnuaiamüüri ääres, mille omanik oli sisse- tungija nii eluajal kui ka surnuna. Helena mõtiskles, et kui ”hull Sally”, nüüdseks juba kaks kuud surnud vana erakust ravitseja- naine, ei oleks elanud Lambarthi metsades, poleks ta ilmselt ka oma vangistust üle elanud.

JULIA JUSTISS

Kas täna oleks Sally tema üle õnnelik, arutles Helena endamisi. Kuigi enamasti lalises vana naine mõttetusi, võis ta oma juhuslikel selgetel hetkedel ka läbinägelikkust ilmutada. Koos mõne külaelanikuga, kes metsa Sallylt abi paluma hiilisid, kui kohaliku arsti jõupingutused alt vedanud olid, tunnustas ka Helena ise naise üleloomulikku ravitsemisannet.

Teised uskusid, et loitse lugev vanamoor valdab tumedaid jõude ning vältisid teda – mis oli ka põhjuseks, miks Helena isa, igavene argpüks, oli lasknud naisel oma maal segamatult elada. Helena siiski ei teadnud, et Sally oleks kunagi oma oskusi muuks kui abiandmiseks ja tervendamiseks kasutanud.

Järjekordne valusähvatus pigistas ta südant. Arulage või mitte, oli hull Sally olnud tema ainuke sõber ja Helena tundis temast ikka veel teravalt puudust.

Ta püüdis sügavalt hingates rahuneda. Helena lootis, et isa hinguseleminekuga on kadunud ka patrull, kes oli seatud Lambarthi valdusi jälgima. Kuid hoolimata relvastatud valvuritest teadis ta, et üksnes ta enda surm hoiaks teda veel ühe öö Lambarthi lossis paigal.

Ta vaatas matuserongkäigu sisenemist surnuaeda. Kirstu kandis kaks talutöölist, kellele järgnes mees, kelle must laperdav rüü andis tunnistust, et tegu on vikaariga, ning Holmes, Helena isa baliif.

Lootnud mitte ühtki teist leinajat näha, oli Helena üllatunud, kui avastas veel ühe isiku kirstule järgnemas. Keegi mees, taipas ta, kui udune kujutis lähemale jõudis. Keegi, keda ta polnud kunagi varem näinud.

Vikaari assistent äkki? Kuna ta ei olnud üheksa aastat väljaspool Lambarthi valdusi käinud, võis külla vahepeal mõningaid uustulnukaid sigineda, keda ta polnud kohanud.

TALTSUTAMATU PÄRIJANNA

Mehe kummaline käitumine hõivas siiski tüdruku tähelepanu. Selle asemel et keskenduda jutlustajale, kelle liukuvad huuled palveraamatu kohal osutasid, et matusetalitus on alanud, eksles mehe pilk kõledas surnuaias ringi, justkui oleks ta midagi otsinud.

Või kedagi. Hetk hiljem kohtusid ta otsivad silmad Helena omadega. Tüdruk vaatas mehele kindlameelselt otsa. Olles teda mitu minutit järjepanu seiranud, mees noogutas.

Nüüd juba uudishimulik, noogutas Helena vastu. Võõras kinkis talle põgusa naerutuse ja seejärel pöördus tagasi jutlustaja poole.

Ajal, mil Helena jälgis vaimulikku teenistust jätkamas, meenus talle miski, mida hull Sally enne oma surma oli öelnud. Julgemata võtta tõsiselt niivõrd ebatõenäolist võimalust, oli tüdruk vana naise pominal lausunud väite, et Helena ema oli saatnud kellegi tema eest hoolitsema, peast heitnud kui vana naise järjekordse hulluse. Ema olevat saatnud kellegi, kes on kümme aastat külas oodanud, millal tema isa haigeks jääb või on piisavalt väeti, et Helenale saaks ohutult läheneda.

Kas Sally sõnum võis olla tõsi? Kas see mees võibki olla see?

Ta püüdis erutust maha suruda ja ohjata oma rahutuid kujutelmi. Kuna ta niikuinii kavatses selles suunas teele asuda, poleks paha mehele tagasi külla järgneda. Ehk on tema ootused õiged ja ükski relvastatud valvur pole oma postile tema lahkumist takistama jäänud.

Teenistus lõppes, vaimulik ootas, kuni kaks leinajat kumbki peotäie kivisegust mulda kirstule olid visanud, mähkis siis rüü endale ümber ja tõttas tuult trotsides surnuaiast välja. Helena poole pilku heitmata järgnes võõras talle, jättes kaks hauakaevajat oma tööd tegema.

Jälgides oma kiviselt õrrelt, kuidas inimesed laiali pudenesid, embasid Helena kõhnad käsivarred väikeseks jäänud kleidi kulunud

pihikut. Kuna ta oli juba ammu kohanenud külma rannikutuule ja uduga, pidi ta keha raputama lootusevärin.

„Mul on nii kahju, mu kallis.”

Justkui ei jõuaks nende sõnade tähendus talle kohale, istus Helena tuimalt üle laua härra Pendenningi, ema Londoni juristi lahket nägu vaadates. Ainult et ta ei olnud enam ema jurist. Ema oli surnud.

Mees Helena isa matustelt, Jerry Sunderland, ei olnud sellest teadlik, oli advokaat talle öelnud. Ta saadeti külla aastaid varem, peale seda, kui ema katse Helenat päästa oli nurjunud, juhendiga rajada vaikselt kodu, tegelda äri ja oodata, kuni saabub aeg, mida mees piisavalt ohutuks hindab, et Helenale härra Pendenningi sõnumiga läheneda.

Millegipärast oli Helena kogu pika teekonna vältel rannikult Londonini seda ette tundnud, kuigi ta ei tahtnud sellist võimalust isegi kaaluda. Koos advokaadi kirjaga oli Jerry andnud talle ka piisavalt raha, et mugavalt reisida, kuid mingi nimetu hirm südames oli kannustanud teda reisima puhkamata nii ööl kui päeval. Trotsides tuult, vihma ja külma oli ta sõitnud enamiku teest postitõlla katusel, soovimata oodata ja broneerida seesmist istekohta hilisemale tõllale. Kõrvus tagumas sisemusest väljatungiv rütm – ruttu! ruttu! –, oli ta jälginud tuimalt imelist mitmekesisist maastikku ja inimeste erinevaid toiminguid.

Nüüd talle avanenud maailma imede avastamine jäägu edaspidiseks. Tegemata välja valust pahkludel, mida põhjustasid jäigad jalatsid, ja Jerry muretsetud villase kareda keebi kriipimisest, pigistas ta peos paberilipakat advokaadi aadressiga, peas üksainus mõte: jõuda Londonisse. Leida ema!